ATELIER 04 – 07

(Daniela Caraman Fotea, 11 martie 2009)

Liviu Dănceanu este o voce aparte (și) pentru publicistica românească. În paralel cu activitatea componistică și cea dirijorală, iată ce încredințează acum – prin Editura Muzicală, hârtiei – alta decât cea cu portative: gânduri, analize ale propriilor lucrări (Memorialis '97, Exerciții de admirație op.101, Bancuri op.100, Verba volant op.105 ș.a., plasate neostentativ în cuprinsul cărții), ale confraților, impresii de călătorii muzicale, cronici; pătrunde – la invitația muzicienilor, în universul gândirii acestora, pusă în valoare prin comentarii relevante și revelatoare. Altfel spus, abordează muzica în varii ipostaze, pendulând între scanarea actualității, filosofie și fenomenologie. Toate, cuprinse în acest volum, care dezvoltă numitele idei translate în gest intelectual de cronicar-muzicolog-estetician rasat. Atitudinile artistice precis conturate, deschise, legitimează verticalitatea identității sale, cu idei surprinzătoare, greu de bănuit și, cu atât mai spectaculoase.

Am parcurs un studiu amplu numit „Încercare în naratologia muzicală", care propune varii teme de meditație, oferind opinii-argument personale, îndreptate către susținerea unor posibile versiuni-răspuns asupra sintagmelor-caz: muzica între liric și epic, tranzitivitate și reflexivitate, ilaritate și echivoc, cauză și efect, ș.a. Dezvoltări cu originalitate delectantă și definiții cu caracter de cele mai multe ori axiomatic savuroase, pilduitoare, instructive, pledoarii pentru muzică, exemplificate și prin trimiteri la marea istorie sonoră, cu detalii privind esențele creative, forma, ethos-ul, limbajul.

Altă idee îndrăzneață – prin tratare: prezența comicului în muzică, singura dimensiune estetică ce nu există în afara omenescului, analizat altfel decât prin utilizarea efectelor, a mijloacelor sonore, prin: citarea parodică, accentele carnavalești, raporturi armonice de timbruri.

Autorul expune cronici-eseu: despre formații de percuție din țară; portret Richard Oschanitzky, caracterizat (foarte pe gustul meu) drept „omul cel mai dotat pentru muzică pe care l-a întâlnit". Alte capitole: o impresionantă evocare Adrian Rațiu. Antinomii – literatură, muzică. Ulpiu Vlad între oniris, naturism, empirism. Inedită este abordarea lucrării a lui Milan Kundera – Cartea râsului și a uitării, pe tiparul studiului, analizei de formă muzicală. Potrivită și credibilă!

Liviu Dănceanu este un maestru al tipului de titlu jurnalistic-atrăgător, incitant: Talentul și talantul (Oschanitzky), Reflecții și reflexe (cărțile lui Ștefan Niculescu), Libertatea rigorii – despre fugă, Rezistența prin Festival (zilele muzicii contemporane la Bacău) și multe altele, asemenea.

Lucrarea lui Liviu Dănceanu este un florilegiu de idei cu reverberație, expuse concis, în stil literar și muzicologic impecabil.

Potrivit lui Tudor Vianu, „cine vorbește, comunică și se comunică". Prin scrierea sa, Liviu Dănceanu transmite un mesaj prețios pentru muzician, meloman, omul simplu: citez, „MUZICA, mereu glisantă sau variabilă, ca vremea (sau vremurile?) schimbătoare, poate acompania pomul de Crăciun (și darurile), transformând viața în istorie și istoria în viață".

Acest ATELIER este binevenit și util pentru publicistica muzicală (și nu numai). Convingerea mea prevede un succes: de librărie, dar și printre profesioniștii muzicii.